



Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

***Stel uw hart op uwe wegen.
Waarvoor werken, zwoegen wij?
Zijn uw paden wel gelegen
en is ook de Heer erbij?***

***Stel uw hart op uwe wegen.
Zijn ze ook op God gericht?
Heeft bij wikken en bij wegen,
d'eigen wil het grootst gewicht?***

***Stel uw hart op uwe wegen.
Als we wroetten, sloofden tot-
dat we onze wens verkregen,
was dat ook tot eer van God?***

***Stel uw hart op uwe wegen.
Groot bezit aan geld en goed,
is dat op het eind een zegen
als het u geen nut meer doet?***

***Stel uw hart op uwe wegen.
Geef uw krachten voor Gods huis.
Dat geeft vrucht; u komt die tegen
boven, bij de Heiland, thuis.***

Woord op Zondag

*Welk een liefde vol van leven,
steeds en nooit genoeg geroemd,
heeft de Vader ons gegeven,
dat Hij ons zijn kind'ren noemt.
Nee, de wereld weet het niet,
wat Gods grote liefde ons biedt;
als zij 't wist, met zielsbegeren
zou zij mee tot God zich keren.*

*Wat wij eenmaal wezen zullen
is nog niet geopenbaard.
Maar de Vader zal onthullen
wat zijn woord ons heeft verklaard.
Want wij weten als Gods Zoon
is verschenen op zijn troon,
zullen we als de zijnen prijken,
Hem aanschouwen, Hem gelijken.*

Laten we iets lezen uit 2 Kronieken 22 en 23. Te beginnen bij vers 10 van hoofdstuk 22:

10 Toen Athalia, de moeder van Ahazia, zag dat haar zoon dood was, stond zij op en bracht heel het koninklijk nageslacht van het huis van Juda om.

11 Maar Josebat, de dochter van de koning, nam Joas, de zoon van Ahazia, en nam hem weg uit het midden van de koningszonen die ter dood gebracht werden, en bracht hem en zijn voedster naar de linnenkamer. En Josabat, de dochter van koning Joram, de vrouw van de priester Jojada - zij was namelijk de zuster van Ahazia - verborg hem voor Athalia, zodat zij hem niet doodde.

12 Hij bleef zes jaar bij hen verborgen in het huis van God, terwijl Athalia over het land regeerde.

hoofdstuk 23:

1 In het zevende jaar verstevigde Jojada zijn positie, en hij betrok de bevelhebbers over honderd, Azarja, de zoon van Jeroham, Ismaël de zoon van Johanan, Azarja, de zoon van Obed, Maäseja, de zoon van Adaja, en Elisafat, de zoon van Zichri met zich in een verbond.

2 Zij trokken rond in Juda en brachten de Levieten uit alle steden van Juda en de familiehoofden van Israël bijeen, en zij kwamen naar Jeruzalem.

3 En heel de gemeente sloot een verbond met de koning in het huis van God. Jojada zei tegen hen: Zie, de zoon van de koning zal koning worden, zoals de HEERE met betrekking tot de zonen van David gesproken heeft.

7 De Levieten moeten de koning rondom omringen, ieder met zijn wapens in zijn hand; wie het huis binnenkomt, moet ter dood gebracht worden. U moet bij de koning blijven, waar hij ook gaat of staat.

9 De priester Jojada gaf de bevelhebbers over honderd de speren, de kleine schilden en de gewone schilden die van koning David geweest waren, die in het huis van God waren.

10 En hij stelde heel het volk op rondom de koning, ieder met zijn wapens in zijn hand, van de rechterzijde van het huis tot de linkerzijde van het huis, in de richting van het altaar en in de richting van het huis.

11 Daarna brachten zij de zoon van de koning naar buiten, zetten hem de diadeem op en gaven hem de getuigenis. Zij maakten hem koning en Jojada en zijn zonen zalfden hem en zeiden: Leve de koning!

20 Hij nam de bevelhebbers over honderd, de vooraanstaanden, de heersers over het volk, en de hele bevolking van het land met zich mee. Zij haalden de koning uit het huis van de HEERE, kwamen door de Hoge Poort in het huis van de koning en lieten de koning plaatsnemen op de koningstroon.

In het lied waarmee we begonnen, lazten we: “want wij weten als Gods Zoon is verschenen op zijn troon, zullen wij als de Zijnen prijken, Hem aanschouwen, Hem gelijken.” Wij weten allen dat dit voor ons nog een toekomst is en dat de Zoon van God nog niet zichbaar is voor het oog van deze wereld. Wanneer dat zal gebeuren, zal dat het oordeel inhouden, omdat daar waar de Here ons op die wijze wordt voorgesteld, zijn ogen een vlam vuurs genoemd worden en uit zijn mond een scherp tweesnijdend zwaard zal komen. Dat betekent het oordeel over hen die Hem niet aangenomen hebben in de tijd van Zijn verwerping. Dat de Here ons ertoe gebracht heeft om Hem aan te nemen als onze persoonlijke Verlosser en Zaligmaker in een tijd dat de wereld Hem niet ziet, in een tijd dat Hij nog verworpen is, is een oneindig voorrecht, broeders en zusters, wat wij door Gods genade mogen bezitten.

De geschiedenis die we gelezen hebben, vertoont sterke overeenkomsten met de tijd waarin wij leven. Wij zien een geweldig contrast tussen wat daar in het huis Gods plaats vond en wat daarbuiten plaats vond. Daarbuiten regeerde Athalia, de dochter van Izebel. Het spreekwoord dat zegt: “zo moeder, zo dochter”, is hier letterlijk van toepassing. Al hetgeen Izebel kenmerkte, wat ons allen bekend is, werd ook gevonden in Athalia, haar dochter en werd ook weer door Athalia overgebracht op haar huisgezin. En als dan haar zoon dood is, brengt zij het hele koninklijke geslacht om. Daar was Gods belofte dat één uit Davids lendenen op de troon zou zitten en zijn troon zou een eeuwige heerschappij zijn en wat gebeurt hier? Hier

wordt heel het koninklijke huis omgebracht. Wij zouden kunnen zeggen dat Gods belofte voor ons oog aan een zijden draad hangt. Maar wat gebeurt er? Eén van konings zonen, Joas, wordt door Josabath weggenomen en verstopt. Joas betekent 'gave van God'. Waar wordt hij verstopt? In het huis van God.

'De gave van God', dat doet ons denken aan wat de apostel Paulus in 2 Kor. 9:15 zegt: "Ja, God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!". Dàt is de gave van God. En Joas is hier een type van de Here Jezus; verborgen voor het oog van de wereld, maar die wij door Gods genade mogen zien.

Wij kennen de geschiedenis uit het boek Openbaring, waarin Johannes de zwangere vrouw ziet die een zoon zal baren en wanneer die zoon gebaard is en de draak voor haar staat om het kind te verslinden, dan lezen we in vers 5 van hfdst 12: "En haar Kind werd weggerukt naar God en naar Zijn troon." We zouden kunnen zeggen dat we hier ook weer zo'n geweldig kritiek moment hebben, een moment waar de belofte van God in gevaar lijkt te komen. Maar dan lezen we dat haar Kind werd weggerukt naar God en naar Zijn troon. Dat is wat we hier in Kronieken als type vinden. Joas stond op de nominatie om gedood te worden door Athalia en het kind dat de zwangere vrouw in Openbaring baarde, stond op de nominatie om verslonden te worden door de draak die voor de vrouw stond. En zoals in het eerste geval het kind weggerukt werd vanuit het midden van de zonen van de koning en verborgen werd in het huis van God, zo vinden we ook in Openbaring 12 dat het kind wordt weggerukt naar God en Zijn troon. Zien we de overeenkomst? Dat is de aantrekkelijkheid van het Oude Testament. Daar vinden we zo duidelijk in voorbeelden Nieuw Testamentische waarheden voorgesteld. Het Oude Testament is de illustratie van de Nieuw Testamentische waarheden. Dat vinden we ook hier: Joas, de gevene des Heren.

Ja, daar wist de wereld niets van. Daar wist Athalia ook niets van. Stelt u zich voor dat Athalia dat geweten had, dan had ze wel andere maatregelen genomen, nee, Athalia wist daar niets van. Het is wat een gedichtje uit Goudkorrels (een bundeltje verzamelde gedachten van br. Darby) zegt: *"De wereld ziet die Heer niet meer, die ze eenmaal heeft bespot, maar het oog van het geloof ziet Hem, ter rechterhand van God."*

Joas in het heiligdom. Er waren maar weinig die daar getuigen van waren. Als we het goed tellen maar drie: de voedster van Joas (want het was nog maar een klein ventje), de priester Jojada en de vrouw van de priester Jojada: Josabath.

Is het niet merkwaardig broeders, dat het hier een vrouw is die door de Here gebruikt wordt om het kind weg te nemen en het te verbergen in

het huis van God? Zusters, er is één ding wat me altijd opgevallen is in de Schrift en dat is dat in sommige cruciale ogenblikken, daar, mag ik het met eerbied zeggen, waar de persoon van de Here Jezus in het geding is, het altijd een vrouw is die optreedt. Zowel in typen in het Oude Verbond als in de werkelijkheid van het Nieuwe Testament. Het zijn de vrouwen die voorgesteld worden als zijnde het meest ingedrongen in het werk van de Here Jezus. De plaats die een Maria ingenomen heeft in het huisgezin te Bethanië, aan de voeten van de Here Jezus is niet geëvenaard door welke man ook in de Schrift.

Een frans spreekwoord zegt: "Noblesse oblige", adeldom verplicht. Waarom zouden deze dingen opgeschreven zijn zusters? Dat is toch duidelijk, nietwaar? Als een voorbeeld voor u. Hoe die gelovige vrouwen uit het verleden gehandeld hebben, de waarde daarvan, was zo kostbaar voor God dat Hij dat heeft doen optekenen in Zijn heilig Woord, zodat we dat tot op de dag van vandaag kunnen lezen. En broeders is dat misschien voor ons een terechtwijzing? Ja. Niet Jojada verstopte hem maar Josabath. Wie was die Josabath? Dat hebben we gelezen, ze was een zuster van Ahazia. Ze kwam nota bene uit die familie waarin Athalia was binnengedrongen. Hoe bestaat het? Dat is nu Gods genade. Dat er te midden van het verderf zulk een juweel van een vrouw gevonden wordt, door de Here gebruikt om het geslachtsregister van Mattheüs 1 voort te doen gaan tot op de komst van de Here Jezus. Ze schittert des te meer tegen de achtergrond waar zij vandaan gekomen is. Is het niet altijd Gods genade die we moeten roemen als we zien op hetgeen ons geschonken is door het werk van de Here Jezus en waartoe de Heilige Geest ons gebracht heeft om dit te aanvaarden?

Er waren er dus drie die hem zagen toen hij verborgen was. Weet u, in het Nieuwe Testament vinden we er ook drie die altijd genoemd worden als er een bijzonder feit plaats vond in het leven van onze geliefde Heer hier beneden op aarde. Dat zijn Petrus, Johannes en Jacobus. Die zijn met Hem in het huis van Jairus, u weet wel zijn dochttertje was gestorven en dan lezen we dat als Hij ieder verwijderd heeft uit de sterfkamer, Hij Petrus, Jacobus en Johannes met Zich meeneemt en getuigen doet zijn van het feit dat Hij het kind opwekt. Diezelfde drie vinden we ook in Matth. 17 op de berg der verheerlijking. Ook daar neemt de Here Petrus, Jacobus en Johannes mee. En dan is daar de hof van Gethsemané. Weer neemt de Here dat drietal mede. Wat moeten we daar nu mee? Wel dit, deze praktische vraag: "Kan de Here wat dat betreft u en mij ook meenemen?" Behoren wij ook tot dat drietal die Hij iets kan laten zien van wat Hij doet, van Zijn werk, van Zijn persoon? Van Zijn werk toen Hij het dochttertje van Jairus opwekte, van Zijn strijd toen Hij in de hof van Gethsemané was en van Zijn persoon in

heerlijkheid op de berg der verheerlijking? Kan de Here als het ware ook tot ons zeggen: u neem Ik mee en u kan Ik dat laten zien? Zou de Here dat niet wensen om ons zo in te voeren in de betekenis van Zijn werk en wie Hij is in zijn Persoon? Zou de Here één van ons laten ontbreken? Hij zou ons allen mee willen nemen, maar de Schrift geeft ons een les door te zeggen dat het telkens deze drie waren die daar gevonden werden waar iets openbaar werd van Zijn werk en van de waarde van Zijn persoon voor God: "Dit is Mijn geliefde Zoon, luister naar Hem!" zegt de Vader van de Zoon (Mark.9:7). Ja, deze drie waren getuigen van iets waarvan de omgeving geen notie had.

Maar er zijn er nog drie die de verheerlijkte Here hebben gezien. Daar is Stefanus in Hand. 7 die, toen hij gestenigd werd, gezegd heeft: "Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande aan de rechterhand van God." (vers 55) Hij heeft de verheerlijkte Here gezien in het huis van God, om de taal van 2 Kron. 22:12 te gebruiken.

Paulus die zegt in 1 Kor.15:8: "En als laatste van allen is Hij ook aan mij verschenen,..." In 1 Kor.9:1 zegt hij: "...Heb ik niet Jezus Christus, onze Heere gezien? Hoe had hij de Here gezien? Als verheerlijkt. Het was de verheerlijkte Here in de hemel die hem op weg naar Damascus was verschenen: "Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij?" (Hand. 9:4) Dat was de Here in heerlijkheid die hij zag en die Zijn stem tot hem richtte.

En dan is daar Johannes in het boek de Openbaring. Die als hij de Here ziet, als dood aan Zijn voeten viel. Waarom? Omdat hij Hem zag zoals Hij zou komen in Zijn heerlijkheid. Wat we gezongen hebben: "want wij weten als Gods zoon is verschenen op Zijn troon". In die hoedanigheid zag de apostel Johannes hem. Waarom? Omdat het boek Openbaring het boek van de oordelen is, waar de mens rekenschap zal moeten geven van zijn werken, zowel in de gemeente als zij die daarbuiten zijn. Deze drie hebben ook de verheerlijkte Here gezien.

En wij? Wij toch ook, wij kennen toch dat geliefde gedeelte uit Hebr. 2, waar we lezen: "maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond,..." dat is het. Die drie; Stefanus, Paulus en Johannes hebben de verheerlijkte Here gezien maar wij zien de verheerlijkte Here ook bij God, in het huis van God als het ware en wij mogen Hem niet alleen daar zien maar wij mogen Hem ook in het midden zien van de tot Zijn naam en gedachtenis vergaderden, als Hij zegt: "Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen; te midden van de gemeente zal Ik U lofzingen." (Hebr. 2:12) Dus de Here is daar in het midden van de gemeente. Broeders en zusters dat is het kostbare wat wij mogen bezitten als wij op de zondag ons mogen vergaderen tot de naam van de Here Jezus, hetzij rondom Zijn dis tot verkondiging van Zijn dood,

hetzij rondom Zijn Woord, hetzij tot gebed. Dan weten wij dat Hij naar zijn onveranderlijke belofte in het midden van de Zijnen is. Dan mogen wij Hem onderscheiden in Wie Hij is temidden van hen die Hij liefheeft en voor wie Hij zijn leven heeft gegeven. Wat is dat een kostbaar voorrecht dat wij niet hoeven te wachten tot Hij op zijn troon verschenen zal zijn, nee, wij mogen Hem reeds nu zien. “Maar wij zien Jezus”, zegt de apostel, niet: “wij zullen Jezus zien”, nee, wij zien Hem nu door het geloof in de heerlijkheid met eer en heerlijkheid gekroond en wij mogen Hem onderscheiden, wij mogen Hem zien temidden van degenen die tot Zijn naam en gedachtenis vergaderd zijn. Als ik dat voor mijzelf overdenk, ik zeg het met eerbied, dan denk ik wel eens: wat heeft de Heer bezielde om dit aan mij te geven, Hij wist toch wie ik was? Hij wist toch wie ik zou zijn nadat ik de toevlucht tot Hem genomen had. Hij wist toch wie ik zou zijn tot op de dag van vandaag? En toch heeft Hij mij dit alles geschonken. Misschien kan u het ook voor uzelf zo invullen. Dat weet ik niet, dat moet een ieder voor zich doen. Maar wat een onuitsprekelijke gave heeft God ons geschonken in de persoon van Zijn Zoon.

Joas, ‘gave van God’, was 6 jaar verborgen in het huis des Heren. Dat doet ons iets bedenken, ook met het oog op de toekomst. We weten dat 6 het getal van de mens is. De Schrift begint er al mee dat de mens is geschapen op de zesde dag. Als we over de strijd tussen David en Goliath lezen, dan lezen wij dat Goliath als afmeting had: 6 el en een span. Er komt één keer het getal 6 voor. Dan vinden we in Daniël 2 het beeld van Nebukadnezar. Dat wordt beschreven in twee richtingen, het was 60 el hoog en 6 el breed. Tweemaal 6. En tot slot vinden wij in Openbaring 13 het getal van het beest: 666. Driemaal 6. Ziet u die opklimming, die opklimming in verdorvenheid, in afwijking van de Heer. Culminerend in de antichrist. Hoe kan het anders. 1 x 6: Goliath, 2 x 6: het beeld van Nebukadnezar in het dal van Dura, 3 x 6: de antichrist. En dan stopt het, dan is de mens uitgeteld, dan is hij op het toppunt van zijn macht, verdorvenheid en opstand tegen God gekomen, verder kan hij niet. Athalia heeft zes jaar geregeerd, geen zeven. Nee, in het zevende jaar begint de regering van Joas. Joas hier een type van onze Here. Dat is wat anders, dat is wat we gezongen hebben: want wij weten als Gods Zoon is verschenen op Zijn troon. Dat is het getal zeven, dat is in het zevende jaar. Dan wordt Joas getoond aan het volk. Dan aanvaardt hij openlijk zijn heerschappij. De mens komt niet verder dan 6. En dan begint de Here te werken. Waaraan? Aan de openbaring van Zijn Zoon, dat vinden we in het boek de Openbaring. Wat is de essentie van het boek de Openbaring? Dat kunnen we het misschien zo samenvatten (ik zeg niet dat het alles dekkend is, maar om even onze gedachten enigermate te

bepalen): God zorgt dat Zijn Zoon dat zal ontvangen wat de mens in zijn opstand Hem onthouden heeft. Dat is het boek Openbaring. In die zin is er geen beter getal dan dat op de zes volgt. De zeven. Dat zevende jaar waarin Joas geopenbaard wordt. Nu we het over getallen gehad hebben, wil ik nog iets onder de aandacht brengen. We hadden het net over 1x6, 2x6 en 3x6. Eerst een richting, dan twee richtingen en dan drie richtingen. En we weten dat in drie richtingen alles ruimtelijk bepaald is. Lengte, hoogte, breedte. Tegenover die 3x6 geeft God echter iets anders. Dat kunnen we lezen in Ef. 3:18 nadat daar eerst gesproken wordt over het feit dat Christus door het geloof in onze harten woont, lezen we: ... "opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, (en nu komt het) wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is,.. (weer die drie dimensies) en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat,...". Is het niet wonderlijk dat tegenover datgene wat de culminering is van het kwaad, ons God reeds nu iets geschonken heeft wat daar ver boven uit gaat en wat ook gekenmerkt wordt door die driemaal, maar dan natuurlijk niet zes, dan is het driemaal zeven. Dat is ons deel, broeders en zusters.

Maar de Heer is nu nog verworpen. En dan lezen we in 2 Kron. 23:7 dat de Levieten de koning rondom moeten omringen, ieder met zijn wapens in zijn hand en in vers 9 dat de priester Joada de bevelhebbers over honderd de speren, de kleine schilden en de gewone schilden gaf die van koning David geweest waren en die in het huis van God waren. Ja, er worden wapens uitgedeeld. Die wapens zijn, als we beelden uit de Schrift raadplegen, onder andere verbonden met twee zaken:

- a) de afwezigheid van Degene om wie het gaat en
- b) het feit dat het nacht is.

Dat laatste vinden we in het Hooglied, daar vinden we de handen die de draagkoets omringen, weet u wel, de draagkoets waar de bruid in zit en wat staat er dan? "Ieder draagt zijn zwaard aan zijn heup tegen de verschrikking in de nachten" (Hoogl. 3:8). Ja, het is nu nacht. Waarom is het nacht, omdat het Licht afwezig is. De Here heeft gezegd: "Ik ben het Licht der wereld" (Joh. 8:12). En toen de mens Hem uitgeworpen heeft, toen werd het duister. Het is nu dus nacht. Ja, het is nacht. En de Here is afwezig.

En waar is het nu nog licht, broeders en zusters? In het Oude Testament vinden we de gouden kandelaar in het Heilige, in de tabernakel. Er werd angstvallig voor gewaakt dat er niets van het natuurlijk daglicht naar binnen viel. Dat was buitengesloten. Waarom? Omdat het in type voorstelde dat het nacht was en de nacht kan geen licht voortbrengen. Nee, daar moest ander licht zijn, daar moest licht zijn van de Heilige Geest, wat de kandelaar aan de voorzijde verlichtte, dat vinden we in Num. 8:2. Dat licht is

alleen daar waar de Here woont. In het huis van God is licht. Het is dan merkwaardig dat de apostel Paulus in Romeinen 13:12 zegt dat we de wapens van het licht moeten aandoen: "De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij gekomen. Laten wij dus de werken van de duisternis afleggen en de wapens van het licht aandoen." Waar komen die wapens van het licht nu vandaan? Die komen niet uit de nacht, want dan waren het wapens van de duisternis. Vandaar dat de Here tot Petrus zei: "Doe uw zwaard terug op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen." (Matth. 26:52) Die categorie wapens bedoelt de Here niet. Hier wordt van een andere categorie wapens gesproken, hier wordt gesproken van wapens van het licht, zoals we in Romeinen lazen. Wapens van het licht zijn de wapens die als het ware getrokken worden uit de wapenkamer waar het licht is. En waar is dat licht? Dat is in het Heiligdom, dat is in het huis van God. We lezen hier in 2 Kron. 23 dan ook dat die speren en schilden opgeslagen waren in het huis van God. Dat waren wapens van het licht. Daarmee moest gestreden worden. Daarmee moest koning Joas toen hij nog niet geopenbaard was, beveiligd worden.

En dan hebben we ook nog de wapenrusting Gods uit Efeze 6, die wapenrusting die elke christen behoort aangedaan te hebben en die hij nooit behoort uit te doen, noch af te leggen. Die wapenrusting wordt gekenmerkt door de afwezigheid van verdediging in de rug. We kunnen niet vluchten; we hebben geen wapen in de rug. Maar wat is nu de bedoeling daarvan, moeten wij nu de Here Jezus gaan verdedigen? Nee, de Here heeft ons daar niet voor nodig. Nee, wij behoeven niet Hem te verdedigen. Hij is in de heerlijkheid en straks zal Hij zijn tegenstanders verdoen met de adem van Zijn mond. Dan hoeft er niet eens een zwaard getrokken te worden. Maar wat is dan de betekenis van die wapenrusting? Deze: waar nu de Here Jezus al bezig is, worden wij geroepen om te waken over de heiligheid van Zijn persoon en Zijn werk en dat wij in ons leven niets toelaten wat afbreuk zou kunnen doen aan de waarde van Zijn persoon en Zijn werk. Als we dat overdenken dan begrijpen we dat we die wapens van het licht nodig hebben, die we in Efeze 6 beschreven vinden. Dan hebben we datgene nodig wat in ons leven kan bewerken dat de persoon en het werk van de Here Jezus onaangetast blijft en dat we dat mogen behouden tot onze laatste ademtocht hier beneden opdat we daar niet van zullen afwijken.

Afwijken, dat gaan we nu niet overdenken maar dat vinden we zelfs in het leven van een Joas. Daarin is hij natuurlijk geen type meer van de Here Jezus. Dat was ook mijn opzet niet om dat nu naar voren te brengen. We hebben daarom ook niet verder gelezen, maar het moet wel even genoemd worden om aan te duiden hoe nodig het is dat wij die wapens van het

licht nemen en dat we de wapenrusting van God aandoen opdat wij in ons leven niet toelaten dat noch aan het werk noch aan de persoon van de Here Jezus, noch aan de praktische betekenis daarvan, in ons leven tekort wordt gedaan. Broeders en zusters kijk om u heen, de aantasting daarvan is schering en inslag.

God zegt tegen ons: doe die wapenrusting aan die Ik u geef vanuit het Heiligdom. Als wij op de zondagavond samenkomen rondom het woord van de Here krijgen we ook weer zulke wapens aangereikt. Dan zegt de Here als het ware: “kom, Ik zal u weer een wapen geven, opdat datgene wat mijn Zoon voor Mij betekent in Zijn werk en in Zijn persoon, ook voor u kostbaar mag blijven.” Herinneren we het ons zusters? Maria aan de voeten van de Here, die had oog voor de waarde van Zijn persoon en Zijn werk. Daarvoor hebben wij die wapens van het licht nodig.

“Daarna brachten zij de zoon van de koning naar buiten, zetten hem de diadeem op en gaven hem de getuigenis. Zij maakten hem koning en Jojada en zijn zonen zalfden hem en zeiden: Leve de koning!”

Even deze opmerking: als we deze geschiedenis lezen, dan komen we eigenlijk tot deze conclusie dat noodzakerlijker wijze koning Joas op de achtergrond figureert. Ja, wat wilt u, hij was verborgen. Athalia was op zoek naar hem, dus hij moest verstopt worden. Hij was dus verborgen. Maar wie wel op de voorgrond treedt, is Jojada, de priester. Broeders en zusters, onze geliefde Here is ook Hogepriester en Hij is de Koning der koningen en de Here der heren. De Hebreënbrieff stelt Hem als zodanig voor. Hij is Hogepriester, Hij is Koning des vredes, maar als we nu die brief lezen wat is dan nu op dit ogenblik voor ons zo belangrijk? Dat Hij straks geopenbaard zal worden als Koning? O, daar zullen we ons in verblijden. Als we de Schrift lezen en we zien die verschrikkelijke weg die de Here Jezus gegaan is, is het dan niet zo dat we verlangend zijn naar Zijn komst? Niet alleen voor onszelf, maar dat we dan zeggen: “Here, dan zal uiteindelijk blijken wie Gij zijt en de waarde die God de Vader gevonden heeft in U.” Wat zal dat heerlijk zijn, als alle tong zal belijden dat Christus is de Here. En alle knie zich voor Hem zal buigen. Zien wij ook naar dat ogenblik uit dat Hem die eer en die heerlijkheid gegeven wordt? Begrijpen we wat de apostel Paulus door de Heilige Geest in 2 Thess.1:10 zegt: “... om op die dag verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die geloven...” Ik kan me nog voorstellen dat mijn Here verheerlijkt wordt in mijn medebroeder en zuster, maar in mij verheerlijkt? Hoe kan dat nu toch? Ja, dat kan alleen op grond van de waarde die ik gekregen heb in Zijn oog door Zijn werk. Niet de waarde die ik had in mijzelf, broeders en zusters, want die bestond niet. We Zijn kostbaar in het oog van God door de waarde die Hij ons heeft toegekend en de prijs die daarvoor is betaald.

Wat zal dat een dag zijn! Maar wat we nu nodig hebben is een Hogepriester die ons begrijpt en ons te hulp kan komen.

Wat is het dan heerlijk dat we in de Hebreeënbrief lezen dat we geen Hogepriester hebben die geen medelijden heeft met onze zwakheden maar Eén die in alles verzocht geworden is als wij, uitgenomen de zonde. (Hebr. 4:15) En die Hogepriester bidt voor ons opdat wij met vrijmoedigheid mogen toegaan tot de troon der genade opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen tot tijdige hulp. Wanneer is dat? Is dat wanneer de Koning komt in zijn heerlijkheid? Nee, dan hebben wij geen hulp meer nodig. Wij hebben nu hulp nodig, nu hebben wij de troon der genade nodig, nu mogen wij door Gods genade toegaan tot die troon om genade te vinden en barmhartigheid tot tijdige hulp. Nu hebben wij die hogepriesterlijke dienst van de Here Jezus nodig, nu Hij nog in het verborgene is. Nu Hij nog door deze wereld verworpen is, weten wij dat Hij een dienst voor de zijnen verricht als de Hogepriester. Ook als de voorspraak bij de Vader, maar hier gaat het om een Hogepriester voor God. Vandaar ook dat wanneer Joas nog in het verborgene is, het Jojada is die steeds op de voorgrond treedt. Ja, de Schrift is nauwkeurig in de typen. De Schrift vergist zich niet. Het is ook de Heilige Geest die dat heeft doen optekenen.

Dus wij vinden hier in Kronieken dat Jojada degene is die naar buiten toe voor alles zorgt. Die alles regelt zolang de koning nog verborgen is, zoals ook de Here Jezus als de barmhartige en getrouwe Hogepriester in al onze noden van elke dag wil voorzien zolang wij nog hier beneden zijn en Hij nog in het Heiligdom is.

Van wie en wat was er allemaal sprake in 2 Kron. 23:11? Daar was de koning, daar was de getuigenis, daar was Jojada en daar was de heilige zalfolie waarmee de koning gezalfd werd. Even op een rij: de koning, de getuigenis, de hogepriester, de zalfolie, allemaal in een tijd dat de koning verworpen wordt. Ik moet nu denken aan Adullam (1 Sam. 22), toen David vluchtte voor Saul en zich verborg in de grot van Adullam. En we weten dat Adullam 'schuilplaats' betekent. Lezers, wij hebben toch ook die schuilplaats? En wat werd er bij David gevonden in de grot van Adullam? Nu, daar was hijzelf: de verworpen koning, daar was de profeet: Gath, daar was de efod: de getuigenis van de Heilige Geest. En daar waren de zijnen die hem omringden: de getrouwen. Zo hebben we het hier ook gelezen. Die getrouwen waren in dit geval de Levieten en Jojada en zijn zonen en die zalfden de koning. Dus in die grot van Adullam was alles te vinden wat voor de behoefte van dit leven nodig is, zoals ook hier in dat huis waar die koning nog verborgen was, alles te vinden was. Is dat niet kostelijk, dat waar de Here afwezig is, Hij ons een plaats gewezen heeft, waar wij

vrij toegang hebben (Hebr. 2) en waar we alles vinden wat nodig is: waar we de voorlichting hebben van Zijn Heilige Geest, uit Zijn Woord, waar we de Hogepriesterlijke dienst hebben, waar we een blik hebben op de heerlijkheid van de Here, zoals Hij voor ons is en wie zal dan tegen ons zijn? Kortom, waarin de Here alles toont wat Hij ons verworven heeft en waarvan Hij zegt: dat is reeds nu tot uw beschikking.

“...en zeiden: Leve de koning!” Ja, en dan? Dan staat er in vers 20: “... Zij haalden de koning uit het huis van de HEERE, kwamen door de Hoge Poort in het huis van de koning....” Er was dus een rechtstreekse verbinding tussen het heiligdom en tussen het huis van de koning. Daar waar hij getoond werd aan het volk. Zoals we ook in het boek Openbaring vinden dat er als het ware een rechtstreekse doortocht is vanuit de heerlijkheid in Openbaring 19, waar de Getrouwe gezien wordt op dat witte paard. Die komt om oordeel uit te oefenen. Er was dus een poort die rechtstreeks toegang gaf vanuit het heiligdom naar het huis van de koning.

Broeders en zusters, de ernstige vraag is er dan nu voor een ieder van ons: hoe staat dat nu met ons? Is ons huis ook verbonden door een enkele poort met het heiligdom des Heren? Dat wil dus zeggen, is datgene wat bij ons gevonden wordt in overeenstemming met wat in het Huis des Heren gevonden wordt? Is dat slechtst van elkaar gescheiden door één poort? Als we dat zicht mogen hebben op de Here Jezus in heerlijkheid, verborgen voor deze wereld, en als wij vanuit zijn ‘wapenkamer’ bevoorrad moegen worden om Zijn persoon en werk veilig te stellen en heilig te achten in ons leven, dan gevoelen we wel dat er een rechtstreekse verbinding moet zijn tussen waar we hier beneden thuis zijn en waar de Heer Jezus thuis is. Als daar een groot onderscheid is dan zijn die wapens van het licht daar niet. Dan mogen die wapenrustingen van koning David uit het huis van God wel ter mijner beschikking zijn, maar dan heb ik die niet aangedaan.

“...en lieten de koning plaatsnemen op de koningstroon.” En toen de koning daar op de troon zat, toen werd hij verheerlijkt in aldegenen die hem altijd rechtstreeks omringd hadden. (zie ook 2 Thess.1:10) Toen de anderen daar nog geen weet van hadden, toen de wereld daar nog onkundig van was, zagen zij in hem reeds de gezalfde. En zij hebben zich in dienst gesteld om de waarde en het werk van zijn persoon veilig te stellen. En toen de koning op zijn troon zat? Toen vormden zij een deel van zijn heerlijkheid.

Broeders en zusters wat moet dat ons er nog toe zetten om in de korte tijd die de Here ons nog hier laat, waarin Hij nog verworpen is, alles te doen wat tot eer is van Zijn naam. Als we straks in de heerlijkheid zijn dan missen we één voorrecht, namelijk het voorrecht om getrouw te zijn aan de

Here die door de wereld verworpen is. Dan hoeft dat niet meer, want dan zijn we bij Hem. Nu hebben we nog die kans. Jonge mensen, nu heb je nog de kans om getrouw te zijn aan de Here, die voor de wereld verborgen is en wiens bestaansrecht men loochent. Dat onmetelijke voorrecht hebben we nu, om straks deel uit te maken van Zijn heerlijkheid. Is er een groter voorrecht dan dat? Laten we onze getrouwheid aan de Here in ons leven stellen tot het voornaamste doel. Dan zal ons hart naar Hem uitgaan en dan zullen we elke gelegenheid en elk vrij ogenblik aangrijpen om meer te leren kennen van Hem die ons heeft liefgehad.

*O, versier toch al uw leden
met uw deugden, dierb're Heer.
Geef ons vreugde hier beneden,
stort uw rust in 't harte neer.
En uw Geest tone ons in klaarheid
uw genade en uw waarheid,
tot wij boven in het licht
juichen voor uw aangezicht.*

*Mocht elks hart tot U zich keren,
's Vaders Zoon van eeuwigheid,
elke ziel slechts U begeren,
U en uwe heerlijkheid;
dan zal blijdschap ons versterken
en uw kracht in zwakheid werken;
dan stijgt van des harten grond
lof en dank uit aller mond.*

~~~~~

**Eén van de meest voorkomende fouten is  
om onze eigen wensen te plaatsen voor Zijn wil.**

## Tweetallen: Martha en Maria (Lucas 10:38-42)

---

Nadat in de voorgaande aflevering twee broers beschouwd werden in hun omgang met de Here Jezus, waarbij hun vleeselijke geaardheid openbaar werd, beschrijft de evangelist Lucas ons in dit gedeelte de verhouding tussen twee zusters tot elkaar en tot de Here Jezus. Het is bijzonder dat Lucas ons zoveel tweetallen beschrijft waaruit wij onze lessen kunnen trekken hoe we ten opzichte van elkaar, maar bovenal hoe onze houding ten aanzien van de Here Jezus behoort te zijn. Het onderwijs van Lucas geldt dus zowel voor broers (broeders) als ook voor zussen (zusters). Wij belijden dat, als wij samenkomen, de Here Jezus in ons midden is, welnu, dan mogen we uit het onderwijs van deze evangelist ons afvragen of ons gedrag wel tot eer van de Here Jezus is, "opdat gij weet, hoe men zich behoort te gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament van de waarheid" (1 Tim. 3:15). We zijn nooit te oud om te leren!

Dit gedeelte begint met de vermelding dat de Here Jezus met zijn discipelen op reis was. Bij de verheerlijking op de berg hadden Mozes en Elia met de Here Jezus gesproken over zijn uitgang die Hij in Jeruzalem zou volbrengen (Luc. 9:31). Vanaf dat moment richtte Hij zijn aangezicht om naar Jeruzalem te reizen (Luc.9:51,57 en 13:22,33 en 17:11 en 18:31 en 19:41), totdat Hij aangekomen was in de tempel (Luc. 19:45), de plaats die getuigde van Gods aanwezigheid te midden van zijn volk. Tijdens deze reis kwam Hij in 'een zeker dorp'. Een andere evangelist vermeldt dat de naam van het dorp Bethanië (huis der vijgen) was. Dit dorp was gelegen aan de achterzijde van de Olijfberg en bestaat nog steeds als een Arabisch dorp en draagt nu de naam: Ei-Azarië, wat een verwijzing is naar Lazarus, de broer van Martha en Maria.

Er was in dat dorp een vrouw die Martha heette en zij ontving Hem in haar huis. Het is ontroerend dat, terwijl de Heiland op weg was naar Jeruzalem om het werk op het kruis te volbrengen, Hij de tijd nam om bij gewone mensen op bezoek te gaan om hen te onderwijzen. Hij wil nog steeds dat wij Hem uitnodigen om bij ons in huis te komen, om ons te leren aangaande de geestelijke en praktische dingen. Niet alleen tijdens onze samenkomsten wil Hij ons leren, maar ook als we thuis zijn mogen we de gemeenschap met Hem ervaren. Ons geloof moet niet een 'zondagsgeloof' zijn, maar een geloof dat zich elke dag kenmerkt door onze omgang met Hem, ook als we thuis zijn. Martha is ons daarbij ten voorbeeld: zij ontving Hem in haar huis.

De Samaritanen wilden Hem niet ontvangen omdat zijn aangezicht gericht was naar Jeruzalem (Luc. 9:53), maar deze zuster ontving de Here Jezus wel in haar huis. Misschien had Martha kennis genomen van de woorden die Hij kort daarvoor gesproken had toen Hij zei: "een ieder die Mij ontvangt, ontvangt Hem die Mij gezonden heeft" (Luc. 9:48). Later heeft Hij ook aan zijn discipelen zijn gezag toegekend en uitgebreid toen Hij zei: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie ontvangt die Ik zend, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem die Mij gezonden heeft" (Joh. 13:20). Door het gezag van de apostelen te aanvaarden, ontvangen we daardoor zowel de Here Jezus als de Vader, die Hem gezonden heeft, in ons huis!

Het komt helaas voor dat de woorden van de apostel Paulus laatdunkend beschouwd worden als '*paulinische uitspraken*', maar de Here Jezus heeft over het gezag van de apostelen gezegd: "wie u verwerpt, verwerpt Mij, en wie Mij verwerpt, verwerpt Hem die Mij gezonden heeft" (Luc. 10:16). Laten we op onze hoede zijn voor dit soort dwaalgeesten. "Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten!" (Gal. 6:7)

Martha ontving de Here Jezus in haar huis; dat is ook de betekenis van haar naam: vrouw des huizes. De Here Jezus kwam wel vaker in dit dorp en we lezen dat Hij ook kwam in het huis van Simon de melaatse, die in hetzelfde dorp woonde (Matth. 26:6). Bethanië is ook de plaats vanwaar de Here Jezus, na zijn opstanding, naar de hemel terug keerde (Luc. 24:50). Het was een plaats waar de Here Jezus graag kwam. Het was ook de plaats waar Lazarus woonde, de broer van Martha en Maria, die door de Here Jezus 'onze vriend' werd genoemd (Joh.11:11); zij ontvingen Hem gastvrij in hun woning. Er wordt ons geleerd dat we de gastvrijheid niet moeten vergeten omdat sommigen, zonder het te weten, daardoor engelen hebben geherbergd (Hebr. 13:2). Martha ontving niet een engel in haar huis, maar de Zoon van God, en Hij is zoveel meer dan een engel.

Maria was in het huis van Martha aanwezig en toen de Here Jezus binnenkwam ging zij aan zijn voeten zitten en luisterde naar zijn woorden. Door aan zijn voeten te gaan zitten bracht zij tot uitdrukking wie Hij voor haar is; zij koos er bewust voor om een lage plaats in te nemen. Als wij dat voorbeeld eens wat vaker zouden volgen; Maria wordt ons hierin als voorbeeld gesteld. Is het soms niet zo dat wij toch wel enige behoefte hebben aan een zeker aanzien? Zijn door die houding ook niet vaak spanningen ontstaan tussen broeders en zusters? Zijn de woorden: 'in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf, zonder eerezucht of ijdel eerbejag' wel aan ons besteed? Letten we daarbij niet alleen op ons eigen belang, maar ook nog op dat van de ander? (Fil. 2:3,4) De woorden die na deze tekstplaats volgen (Fil. 2:5-11) kennen we bijna uit ons hoofd, omdat

het daarin over de Here Jezus gaat, die ons als voorbeeld wordt gesteld, maar lukt het ons ook om de daaraan voorafgaande verzen 2 en 3 in de praktijk te brengen? “Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden” heeft de Here Jezus gezegd (Matth. 23:12). Maria is ons hierbij ten voorbeeld!

Maria luisterde naar het woord van de Here Jezus. Daardoor leerde zij verstaan waarom Hij hier, op aarde, was gekomen. Door de discipelen werd dat niet begrepen, ondanks dat zij ongeveer drie jaren met Hem waren meegereisd (Luc. 9:43-45). Zij waren zelfs bij de instelling van het avondmaal vooral bezig met de vraag wie van hen wel de voornaamste was (Luc. 22:24), zonder daarbij ook maar van enig inzicht blijk te geven dat de Voornaamste in hun midden Hij was, die Zichzelf vernederde en de gestalte van een slaaf had aangenomen.

Dat Maria goed heeft begrepen waartoe de Here Jezus naar Jeruzalem was gekomen, heeft ze getoond toen Hij zes dagen voor het Pascha opnieuw naar Bethanië gekomen was. Waarom ging Hij toen opnieuw naar dit dorp? Misschien omdat er tenminste 1 vrouw was die Hem heeft begrepen. Is het niet bijzonder dat door de eerste vrouw (Eva) de dood in de wereld gekomen is en dat door een goed luisterende andere vrouw (Maria) begrepen werd dat Hij daar, in het huis van Martha, sprak over het feit dat ‘Hij, door zijn dood, de dood van zijn kracht zou beroven, om onvergankelijk leven aan het licht te brengen?’ (2 Tim. 1:10).

De profeet had eertijds geschreven: “Hoe lieflijk zijn op de bergen *de voeten* van de vreugdebode, die vrede aankondigt, die goede boodschap brengt, die het heil verkondigt...” (Jes. 52:7 en Nahum 1:15, cursivering zelf toegevoegd). Als we deze tekst wat nauwkeuriger bekijken zien we dat er gesproken wordt over *de voeten* van de vreugdebode. Maria herkende in de Here Jezus de vreugdebode, van wie de profeet ook nog had geschreven: “...aan Jeruzalem geef Ik een vreugdebode” (Jes. 41:27). Om het onderwijs van de Here Jezus te kunnen ontvangen, zette Maria zich aan de voeten van deze Vreugdebode; dat was de plaats waar zij het inzicht ontving van Hem, die op reis was naar Jeruzalem.

*Aan des Heilands voeten, luisterend naar de Heer,  
zette zich Maria, van Bethanië neer.  
Zij verkoos het goede deel,  
wat ontving zij godd'lijk veel.  
Aan mijn Heilands voeten, vindt mijn hart steeds vreê,  
van des hemels schatten, deelt Hij mij daar mee.*

(J.d.H. 243:1)



Maria was ook de vrouw die, zes dagen voor het Pascha, de voeten van de Here Jezus zou zalven met echte, kostbare nardusmirre en vervolgens zijn voeten zou afdrogen met haar haren (Joh.12:1-6).

*Aan des Heilands voeten, zalvend hare Heer,  
Lag Maria neder, 'd olie stroomde neer.  
Jezus zag het vriendelijk aan,  
Want uit liefde was 't gedaan.  
Aan mijn Heilands voeten, dienende mijn Heer,  
Leg 'k mijzelve gaarne, met mijn alles neer.*

(J.d.H. 243:2)

Jesaja had over deze vreugdebode niet alleen geschreven dat zijn voeten lieflijk waren, maar ook dat Hij:

- a** – vrede aankondigt,
- b** – de goede boodschap brengt,
- c** – heil verkondigt.

Al deze blijde mededelingen heeft Maria mogen vernemen uit de mond van de Here Jezus.

**Sub a:** Hij heeft bij zijn komst "...vrede verkondigd aan u, die veraf waart en vrede aan hen, die dichtbij waren;..." (Joh. 14:27 en Ef. 2:17). Hij heeft deze vredesboodschap bevestigd, toen Hij na zijn opstanding als eerste tegen zijn discipelen zei: "Vrede zij u!" (Joh. 20:19).

**Sub b:** Hij was ook de verkondiger van 'de goede boodschap'. Toen de Here Jezus zijn openbare dienst begon in de synagoge van Nazareth heeft Hij voorgelezen dat Hij was gekomen om aan armen het evangelie (de goede boodschap) te brengen, om aan gevangenen loslating te verkondigen, om aan blinden het gezicht te geven, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid en om te verkondigen het aangename jaar des Heren. Als dat geen goede boodschap was! (Luc. 4:18,19)

**Sub c:** Over het heil sprak de vader van Johannes de Doper, toen hij zei "Hij heeft ons een hoorn des heils opgericht, in het huis van David, zijn knecht... om aan zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving van hun zonden" (Luc. 1:69,77). En de oude Simeon kon, nadat hij het kind Jezus in zijn armen had genomen zeggen: "...mijn ogen hebben uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken" (Luc. 2:29,30).

Martha had geen tijd of aandacht voor deze dingen want zij werd in beslag genomen door het vele bedienen. Verdrietig is het dat iemand zo druk kan zijn met allerlei bezigheden dat daardoor de tijd ontbreekt om naar de Here te luisteren. Het kan ons ook overkomen dat we zo druk zijn dat we eigen-

lijk geen tijd meer hebben om naar de woorden van de Here Jezus te luisteren. Wij leven in een tijd waarin alles snel en nog sneller moet gebeuren en we kunnen daardoor zo in beslag worden genomen dat we geen tijd en oog meer hebben voor de dingen van de Here. Kunnen we nog tijd vinden om zondags naar de avondsamenkomst te gaan, om ons te laten onderwijzen vanuit Gods woord? Hebben we op de avond(en) dat er Bijbelbespreking is ruimte vrijgehouden in onze agenda?

Bij Martha wekte de luisterende houding van Maria nogal wat ergernis op en ze wil dat de Here Jezus haar zuster terechtwijst: "Here, trekt Gij het U niet aan..." De Here Jezus trok het Zich wel aan, maar in positieve zin, en dat is niet wat Martha bedoelde, nee, Hij moest Maria opdracht geven om te helpen; er moest gewerkt worden. De apostel Paulus zou later schrijven: "hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem...wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid" (Rom. 4:5).

We kunnen in het gedrag van Maria en Martha het verschil zien tussen degene die gerechtvaardigd wordt door het geloof en degene die meent gerechtvaardigd te kunnen worden uit eigen werken; de genade tegenover de wet. De apostel leert ons: "Want door genade zijt gij behouden, door het geloof...niet uit werken, opdat niemand roeme" (Ef.2:8,9).

Martha vermaande haar zuster Maria niet zelf, maar probeerde de Here Jezus voor haar karretje te spannen; als Hij Maria zou vermanen zou Martha het gezag van de Here Jezus gebruikt (misbruikt) hebben voor haar eigen doelstellingen. Ze deed dat niet in een geest van zachtmoedigheid, nee, ze ging 'naast Hem staan', alsof zij een gelijke van Hem was. Ze hield Hem ook nog voor wat Hij tegen Maria moest zeggen: "Zeg haar...". Ze toonde geen enkel begrip voor wie Hij in werkelijkheid was en probeerde zijn gezag voor haar eigen doel te gebruiken, n.l. Maria berispen. Maria mocht niet naar Hem luisteren, nee, ze moest 'mij komen helpen'. Ze probeerde de aandacht van Maria voor de Here, te richten op zichzelf.

Zo wordt ook nu nog wel eens iemand verweten als hij/zij aan Bijbelstudie doet, dat hij/zij 'met een boekje in een hoekje' zit in plaats van de armen uit de mouwen te steken en te werken aan bijvoorbeeld de verbetering van de wereld.

Martha vond dat de Here Jezus iets tegen Maria moest zeggen, maar het tegenovergestelde gebeurde: de Here Jezus had iets tot Martha te zeggen! Het is merkwaardig dat de Here Jezus tweemaal haar naam noemde en zei: "Martha, Martha..." en dat is geen toeval. Het wijst erop dat de aangesprokene opgeroepen wordt om goed te luisteren naar hetgeen wat dan volgt. God had al eerder tot mensen gesproken en daarbij tweemaal hun naam genoemd, waarna de aangesprokene antwoordde met de woorden: "hier ben ik".

„Abraham, Abraham...“(Gen. 22:11), „Jacob, Jacob...“ (Gen. 46:2), „Mozes, Mozes...“ (Ex. 3:4). En verder ook nog: „Samuël, Samuël...“ (1 Sam. 3:10), „Simon, Simon...“ (Lucas 22:31), „Saul, Saul...“ (Hand. 9:4).

In al die gevallen was het de Here die de betreffende persoon aanriep, gevolgd door een ernstige mededeling. Ook in dit geval sprak de Here, maar dan tegen een vrouw: „Martha, Martha...“, waarbij het de bedoeling was dat zij (en ook wij) goed zouden letten op wat nu zou worden gezegd.

Martha was bezorgd en maakte zich druk over vele dingen, maar de Here Jezus corrigeerde haar en dat was voor haar eigen bestwil.

Voor ons behoud zijn niet veel dingen nodig, of juist gezegd: er is slechts één ding nodig, namelijk dat wij verstaan dat alleen het werk verricht op het kruis van Golgotha, voor ons bepalend en richtinggevend geworden is. Onze bezorgdheid en drukte kunnen vaak een belemmering zijn in het verstaan van datgene wat de Here Jezus ons wil zeggen. De Here Jezus heeft uitvoerig gesproken over het begrip bezorgdheid, en daarbij gezegd: „Maar zoek eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden“ (Matth. 6:25-34).

Moeten we dan helemaal niet werken voor de Here? Paulus zegt ons daarover dat wij in Christus Jezus geschapen zijn om goede werken te doen, *die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen* (Ef.2:10). We moeten dus de werken verrichten die God heeft bereid en niet een werk van Martha. Het komt nog wel eens voor dat iemand ons precies meent te kunnen vertellen wat wij voor de Here moeten doen; wij mogen ons dan afvragen of het dan een werk betreft *dat God heeft bereid*, of dat iemand ons zijn eigen inzichten wil opleggen.

Eén ding is slechts nodig en die uitdrukking wordt ons door tenminste twee dienstknechten van de Here voorgehouden.

David heeft daarover het volgende gezegd: *„Eén ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid des Heren te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel“* (Psalm 27:4, cursivering zelf toegevoegd). Dat was de enige wens die David had n.l. om de rest van zijn leven in de tempel van de Here (die later pas door zijn zoon Salomo gebouwd zou worden) de lieflijkheid van de Here te mogen zien en daarbij, in de nabijheid van de Here, Gods woord te onderzoeken! Is dat ook onze wens?

Er is later nog iemand geweest, die aangesteld was in de dienst van de Here, en hij zei: *„maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus“*(Fil.3:14). Strekken wij ons ook uit naar datgene wat onze toekomst betreft? Nemen wij de tijd om ons te

verdiepen in alles wat de Here Jezus en de apostelen ons te zeggen hebben, of laten we dat over aan anderen?

De man die door de Here Jezus van zijn blindheid genezen was, werd met vragen bestormd door de Farizeeën, maar het antwoord van de genezen man was heel eenvoudig: “*Eén ding* weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan” (Joh. 9:25, cursivering zelf toegevoegd).

*Eén ding is slechts nodig Here,  
Nee, u vraagt van mij niet veel:  
dat mijn harte steeds begere  
’t eeuwig blijvend goede deel.  
Ja, het woord door u gegeven’  
Is de waarheid, geest en leven:  
Is een lamp mij voor de voet,  
Licht voor ’t pad, dat ’k wandelen moet.*

Het is opvallend dat Maria geen enkel woord spreekt, ook niet tot haar verdediging. Zij hoefde zichzelf niet te rechtvaardigen, want dat deed de Here Jezus voor haar. Ook toen Maria zes dagen voor het Pascha de voeten van de Here Jezus zalfde, heeft zij niets gezegd; zij had alle aandacht op de Here gericht. Zij had het deel gekozen dat niet van haar zou worden weggenomen; zij betoonde liefde aan Hem, die:

- haar ‘blindheid’ had weggenomen,
- haar inzicht gaf, zodat zij zich uitstreckte naar hetgeen voor haar lag,
- haar de lieflijkheid van de Here had getoond, door op het kruis Zichzelf voor ons te geven en nu alleen nog wilde onderzoeken in de tempel, dat is daar waar de Here Jezus was, die gezegd had ‘méér dan de tempel is hier’ (Matth.12:6).

Laten ook wij vergeten hetgeen achter ons ligt en slechts het ene, nodige zoeken, dat niet van ons zal worden weggenomen!

*Al wat gedaan werd, uit liefde tot Jezus,  
dat houdt zijn waarde, en zal blijven bestaan!*

**Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. (Kol.3:1,2).**

~~~~~

Kool en geit sparen

Dat kan niet altijd. Hoewel het vaak verleidelijk is naar een weg te zoeken om dat toch te kunnen doen. Het is niet aangenaam iets te schrijven dat sommigen kan laten schrikken en anderen verontwaardigd zou doen worden. Zeker niet als je die mensen juist waardeert en het gevoelen hebt dat je aan hun kant staat en denkt als zij.

Zo zit ik als oude man wat te mijmeren en ik denk terug aan de tijd dat ik nog nat achter mijn oren was, ik was ongeveer 16 jaar jong, en aan mijn oom vroeg hoe het nu zat met het begrip uitverkiezing. Die oom waardeerde ik zeer. Hij bezocht zondags dezelfde diensten die ik tot vandaag nog steeds bezoek. Zijn antwoord was “je moet maar bedenken dat God soeverein is, jongen”. Het was een antwoord, maar ik had er niets aan. Kennelijk wist hij met dat onderwerp evenmin raad als ik. En dat God soeverein is wist ik natuurlijk ook wel.

Bijna hetzelfde ondervond ik toen ik later aan een door mij zeer gerespecteerde broeder vroeg waar in de Bijbel vermeld staat dat geloof een gave van God is. Hij antwoordde dat ik dat kon vinden in Ef.2:8 en Fil.1:29. Ook dat was een antwoord waarvan ik niet veel wijzer werd. Die beide teksten kende ik wel, maar bevestigden volgens mij niet dat geloof een gave van God is.

In die tijd (omstreeks 1943) raakte ik al aardig vertrouwd met de Bijbel, maar niet met de in het protestantisme algemeen aanvaarde kerkleer. Pas later ontdekte ik dat ik met mijn vragen delen van de voor velen vertrouwde kerkleer leek te betwijfelen. En als je dat doet, ben je al gauw verdacht. Wel, de kalender en de klok draaiden door, maar de vragen sleten daardoor niet weg. Tenslotte, vele jaren later, ben ik de drie formulieren van enigheid maar eens gaan lezen. En dat was voor mij heel verhelderend. Ik ging begrijpen waarop verschillende opvattingen en leringen gebaseerd waren. Dat maakte mij echter niet minder kritisch. Ik werd wel dankbaar dat ik vanaf mijn jeugd niet door een door mensen geformuleerde leer onderwezen was, maar altijd alleen maar bij de bron, de Bijbel gebracht was. Beter kan immers niet. Dat had echter ook tot gevolg dat ik de leringen van de drie formulieren overdacht tegen de achtergrond van wat ik uit de Heilige Schrift had geleerd. En hier en daar botsten die formulieren met wat ik uit de Bijbel geleerd had.

Dat lijkt nogal negatief. Er was evenwel ook een positieve kant. Ik ging begrijpen dat velen die op de zondag een andere dienst bezochten dan ik, niet minder gelovig waren en niet minder eerbied voor God en zijn Woord hadden. Ik ging hen als broeders en zusters in de Here beschouwen, hoewel ik van de andere zijde wel wat achterdocht ten opzichte van mij ondervond.

En nu? Wel, ik ondervind veel goedheid en liefde van broeders en zusters, en heb van mijn kant hen ook lief. Maar ik wil graag kool en geit sparen. Dat botst soms echter met het begrip liefhebben. Als je weet dat iets niet juist is, maar je zwijgt daarover, kan het zijn dat je niet meer eerlijk bent. En dat is ook niet correct. Wat te doen? Eerlijk zeggen wat niet recht maar scheef is, maar wel met begrip, geduld en liefde en in het bewustzijn dat anderen omgekeerd ook in mijn denken mogelijk fouten ontdekken. Is dat ongeveer juist geformuleerd? Ik denk het haast. Vergeet ik een aspect, vergeef mij dat dan.

1. Is geloof een gave van God?

De vijf artikelen tegen de Remonstranten (de Dordtse leerregels) beginnen na de voorrede met “de leer van de goddelijke verkiezing en verwerping”. In paragraaf 5 van die leer wordt gezegd, dat *het geloof in Jezus Christus en de zaligheid door Hem een genadegave Gods is; gelijk geschreven is: Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave* (Ef. 2:8); insgelijks: *het is u gegeven in Christus te geloven* (Fil. 1:29).

De zaligheid is zeker een gave van God. Maar kan dat ook van geloof gezegd worden? De beide citaten zijn niet compleet. In Ef. 2:8 wordt na de woorden “het is Gods gave” toegevoegd “niet uit werken, opdat niemand roeme”. Betekent de opmerking “niet uit werken” dat geloof niet uit werken is? Dat veronderstelt echter niemand. Maar dat de zaligheid niet op grond van werken verkregen wordt mag terecht wel gezegd worden. De opmerking “niet uit werken” beklemtoont niet dat geloof niet door werken verkregen wordt, maar dat de zaligheid een gave van God is. De woorden “het is Gods gave” slaan niet op geloof, maar op de zaligheid. Die ontvangt men inderdaad niet op grond van werken.

De aanhaling uit Fil. 1 zegt evenmin dat geloof een gave van God is. De tekst zegt: *Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden;...* . Uit deze woorden kan men niet de conclusie trekken dat geloof een gave van God is. Het Bijbelgedeelte waarin over geloof en de herkomst van geloof geschreven is vinden we in Romeinen 10:

14 Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven, van Welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt?

15 En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen!

16 Doch zij zijn niet allen het Evangelie gehoorzaam geweest; want Jesaja zegt: Heere, wie heeft onze prediking geloofd?

17 Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods,

18 Maar ik zeg: Hebben zij het niet gehoord? Ja toch, hun geluid is over de gehele aarde uitgegaan, en hun woorden tot de einden der wereld.

19 Maar ik zeg: Heeft Israël het niet verstaan? Mozes zegt eerst: Ik zal ulieden tot jaloesheid verwekken door degenen, die geen volk zijn; door een onverstandig volk zal ik u tot toorn verwekken.

20 En Jesaja verstout zich, en zegt: Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; Ik ben openbaar geworden dengenen, die naar Mij niet vraagden.

21 Maar tegen Israël zegt Hij: Den gehelen dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk.

Vers 16 in dit gedeelte zegt ons, dat het evangelie gehoorzaamd moet worden, en vers 21 zegt van Israël dat het een ongehoorzaam en tegensprekend volk was. Zonder iets te horen valt er niets te geloven. Maar de boodschap van God gaat over de gehele aarde en niemand heeft het excuus dat hij van God niet kon weten. (Zie Psalm 19).

Hoe kan Israël worden verweten dat zij ongehoorzaam zijn geweest, indien de mens moet afwachten of de Here hem geloof geeft? Waarom loopt de Bijbel over van verwijten dat mensen niet geloofden? Waarom hebben we het niet nodig geloof te ontvangen om onze eigen ouders te geloven? Is het moeilijker om te geloven wat kennelijk waarheid is dan om dwaze praat te geloven?

Waarom heeft de Here tegen Thomas gezegd "Wees niet ongelovig, maar gelovig" als Hijzelf hem dat geloof moest geven? Waarom heeft de Here de apostelen hun ongelooft verweten, als Hij hun het geloof moest geven? (Mark. 16:14). Waarom staat er in Hebr. 3:12 "Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van den levenden God"? Hoe kan men daarvoor verantwoordelijk zijn indien God geloof moet geven? En wat zou men kunnen doen indien de Here dat niet geven wil?

De stelling dat geloof een gave van God is, is onjuist. Wij zijn zelf verantwoordelijk om de waarheid Gods te aanvaarden en te geloven en wie dat niet wil doen, gelooft ook, maar hij gelooft de leugen. De leer dat geloof een gave van God is, maakt velen ongelukkig en verhindert gelovige mensen de Here de dank te brengen die Hem toekomt. Veel jongeren keren zich af van

het geloof als zij zien dat de ouders nooit zekerheid, nooit blijdschap in de Here kennen, maar al zuchtend door het leven gaan, daar zij niet weten of de Here hun wel het juiste geloof heeft gegeven. Deze kwade boom brengt kwade vruchten voort! Het getuigenis van zulk christendom naar de wereld toe maakt de ongelovigen niet jaloers, integendeel en geeft hun de wapens in de hand om smalend over het geloof in Jezus Christus te spreken en te schrijven. En dat terwijl de aansporing van de apostel Paulus in Filippi 4:4 luidt: Verblijdt u in den Heere te allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u.

2. Het besluit van uitverkiezing en verwerping.

In paragraaf 6 wordt het volgende gesteld: *“God werkt alle dingen naar de raad van zijn wil (Efeze 1:11). Naar welk besluit Hij de harten der uitverkorenen, hoewel zij hard zijn, genadiglijk vermurwt en buigt om te geloven; maar degenen die niet zijn verkoren naar zijn rechtvaardig oordeel in hun boosheid en hardigheid laat”.*

De Schrift spreekt inderdaad over uitverkiezing. Een bekende Bijbelpassage waarin die genoemd wordt is Ef. 1:3 en 4: “Gezegend zij de God en Vader van onzen Here Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;..” Hoe kunnen de gelovigen gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemel zolang zij nog op aarde zijn? Wel, doordat zij “in Christus” zijn is dat hun deel. Daarop volgt vers 4, de enige tekst waarin geschreven is over “uitverkiezing voor de grondlegging der wereld”.

Maar er staat nadrukkelijk bij dat wij zijn uitverkoren “in Hem”, dat is in Christus. En die toevoeging is bijzonder belangrijk. Zij zegt niet dat het doel van die verkiezing was dat wij “in Christus” zouden zijn, maar zegt ons hoe wij (de gelovigen) uitverkoren zijn, daar wij immers nog niet geboren waren.

Een beeld maakt dat geheel duidelijk: Een boer wilde een mooi bloeiende vruchtboom in de voortuin bij de boerderij zetten. Hij stond bij een kweker te wikken en te wegen, want moest hij een kersenboom kiezen of een pruimenboom. Tenslotte viel de keus op een pruimenboom. Het volgende jaar groeiden daar geen kersen maar pruimen aan. In de keus voor de pruimenboom had hij voor pruimen gekozen.

Zo zijn de gelovigen uitgekozen in de keuze voor Christus, Gods Uitverkorene. God zag hen als door geloof aan Christus verbonden nog voor zij geboren waren. Allen die in Christus geloven, kunnen er zeker van zijn, dat zij in Christus uitverkoren zijn. Dat heeft ongetwijfeld met de voorkennis van God te maken (Rom.8:29 en 1 Petr. 1:2).

-In de brief aan Efeze is meerdere malen sprake van hetgeen de gelovige "in Christus" mag kennen of bezitten. In Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed (1:7), in Hem zijn wij erfgenamen (1:11), in Hem zijn wij ook verzegeld met de Heilige Geest (1:13), in Hem zijn wij mede opgewekt en mede gezet in de hemelse gewesten (2:6), in Hem zijn wij geschapen tot goede werken (2:10), in Hem zijn wij nabij gebracht (2:13), in Hem worden wij mede opgebouwd tot een woonplaats Gods (2:22).

In de Bijbel is geen sprake van een uitverkiezing ter verdoemenis of ten oordeel. Integendeel. In dat heilige boek van God wordt gezegd dat God wil dat alle mensen behouden worden en tot kennis der waarheid komen, en ook dat God niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. (1 Tim. 2:4 en 2 Petr. 3:9). Dat betekent niet dat allen gered worden, want veel mensen weigeren het evangelie te geloven en zich te bekeren. Zij verzetten zich tegen God en volharden in een leven naar eigen lust, waardoor zij op weg zijn naar de ondergang, die God echter niet bedoelde.

Dikwijls wordt verwezen naar Joh. 6:44 om aan te tonen dat God toch niet allen wil behouden. Men vergeet echter dat er in vers 45 volgt: Ieder die van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot mij.

Volgens vers 44 moet God de Vader een zondaar trekken en volgens vers 45 doet Hij dat ook door zijn Woord, dat echter door meerderen wordt afgewezen. Dat trekken door Gods Woord is reeds begonnen in de hof van Eden zodra de mensen gezondigd hadden met de vraag: waar zijt gij?, en die roep gaat nog steeds door.

Zowel in Ezechiël 18 als in hoofdstuk 33 lezen we dat de Here geen lust heeft in de dood van een zondaar, maar daarin dat hij zich bekeert en leeft. Aan zijn zonden van voorheen zal dan niet meer gedacht worden. Want God verlangt er naar genadig te zijn en verlangt niet naar oordeel. Lezer, luister daarom naar Gods uitnodiging in het evangelie, bekeer u tot Hem en geloof in Jezus Christus, de Verlosser die God heeft gezondigd, want dan hebt u het eeuwige leven.

Met betrekking tot uitverkiezing wordt dikwijls ook naar teksten in Romeinen 9 verwezen. Dat hoofdstuk in de brief aan de Romeinen betreft evenwel niet het begrip uitverkiezing, hoewel Augustinus en Calvijn beiden dat wel hebben gedacht.

Romeinen 9 betreft de vraag of God wel handelt overeenkomstig zijn Woord als hij Joden en heidenen eenzelfde weg tot behoud aanwijst, terwijl Israël naar de mening van de Joden bijzondere rechten heeft die door God toch zeker erkend zullen worden. De apostel heeft in dat hoofdstuk betoogd,

dat afstamming van Abraham geen recht op zegen van God geeft (Ismaël en Ezau), dat hun eigen volksbestaan niet op rechten, maar op onverdiende ontferming was gegrond (verzen 15 en 16), dat zij op dezelfde grond van verzet en ongelooft als Farao aan verharding waren overgegeven (verzen 17 en 18) en dat God, ook al zijn er beloften, zijn besluit verandert, indien zij op wie de beloften betrekking hebben, zich goddeloos gedragen (het beeld van de pottenbakker, zie Jeremia 18:6-10). En als heidenen zich bekeren van hun verkeerde wegen, zal de Here ook zijn besluit met betrekking tot hun toekomst veranderen overeenkomstig zijn woorden in Jeremia 18. Nogmaals, uitverkiezing is in Romeinen 9 beslist niet het onderwerp en zeker niet een onveranderlijk raadsbesluit van God.

3. Zekerheid van een eeuwige en onveranderlijke verkiezing ter zaligheid.

Volgens paragraaf 12 verkrijgen de uitverkorenen zekerheid van hun uitverkiezing niet door de verborgenheden en diepten Gods te onderzoeken, maar als zij de onfeilbare vruchten van die verkiezing, als een waar geloof, kinderlijke vreze Gods, droefheid naar God over de zonde, honger en dorst naar de gerechtigheid met een geestelijke blijdschap en heilige vermaak in zichzelf waarnemen.

Dat brengt de mensen er toe om in eigen hart en leven te zoeken. Moet een bevindelijke prediking hen daarbij behulpzaam zijn? Wat vindt een mens als hij zijn leven en zijn innerlijk onder de loep legt? Is er één mens die kan zeggen dat hij beantwoordt aan wat deze paragraaf 12 opsomt zonder aan de andere kant ook te ontdekken wat Paulus in Romeinen 7 schreef: het goede dat ik wil doen, doe ik niet en het kwade dat ik niet wil doen, doe ik wel?

Waardoor heeft een zondaar ooit zekerheid, dat hij is uitverkoren? Door geloof. Geloof waarin? In Gods Woord, Gods beloften.

Wie in Jezus Christus gelooft, heeft eeuwig leven en is uit God geboren. Dat zegt God in zijn Woord. En wie uit God geboren is, een kind van God, is beslist uitverkoren.

Hoe kan je dat weten? Doordat God dat in zijn Woord zegt. Is dat niet genoeg? Dan is er reden tot schaamte. Of menen we dat ondervinding betrouwbaarder is dan Gods Woord?

Het woord bevinding komt alleen in Romeinen 5:4 voor. Maar daar wordt het helemaal niet genoemd als bewijs van uitverkiezing. Het eerste vers van dat hoofdstuk begint al (zonder bevinding) met de zekerheid van de rechtvaardiging en van de genade Gods, een zekerheid die op geloof gegrond is. (Rom. 4:14).

Aan het einde van paragraaf 12 wordt naar 2 Kor. 13:5 verwezen. Daar staat "onderzoekt dan uzelf of gij in het geloof zijt". En het lijkt er op, dat we dus inderdaad in eigen hart en leven moeten zoeken naar aanwijzingen van nieuw leven alvorens te kunnen vertrouwen dat we zijn uitverkoren.

Het lijkt erop, ja. Als we alleen vers 13 lezen en menen te weten wat de apostel bedoelde. Dan vatten we echter die woorden van Paulus totaal verkeerd op. In de hoofdstukken 10, 11, 12 en 13 van die tweede brief heeft Paulus, zeer tegen zijn zin, moeten schrijven over zijn apostelschap, dat door meerderen in Korinthe inmiddels betwijfeld werd. Reeds in hoofdstuk 9:2 van zijn eerste brief aan Korinthe had hij geschreven: "zo ik anderen geen apostel ben, nochtans ben ik het u; want het zegel van mijn apostelschap zijt gij in de Heer".

In zijn tweede brief was de ongerustheid van de apostel in dat opzicht nog groter en schreef hij er dus uitvoeriger over. En in vers 3-5 van hoofdstuk 13 schreef hij daarom: "Daar gij zoekt een proeve (bewijs) van Christus die in mij spreekt (*welke in u niet zwak is maar krachtig is onder u. Want hoewel Hij gekruisigd is in zwakheid, zo leeft Hij nochtans door de kracht Gods; want ook wij zijn zwak in Hem maar zullen met Hem leven door de kracht Gods in u*), onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is?"

De tussenzin die schuin is afgedrukt, voegde de apostel toe om de lezers te laten beseffen, dat zij inderdaad gelovige christenen waren, daar immers Christus veel gaven onder hen gegeven had. Maar wat hij eigenlijk wilde zeggen was ongeveer hetzelfde als hij in 1 Kor. 9:2 had geschreven, dat hun christen-zijn bewees, dat Paulus een apostel was. Zij hadden immers het evangelie van hem gehoord. Dat is de achtergrond van de zin "onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt". Die woorden zijn beslist niet een raad om in eigen hart en leven te zoeken naar aanwijzingen dat de Here naar hen had omgezien en hen had uitverkoren.

Men heeft de passage in 2 Korinthe 13 niet begrepen en geheel verkeerde conclusies daaraan verbonden, die helaas in geschrift zijn vastgelegd. Die verkeerde opvatting leidt er ook toe dat men bevindelijke prediking zo belangrijk vindt, terwijl de behoefte aan dergelijke prediking niets anders is dan een zoeken naar bevestiging van wat men uitsluitend door geloof in de woorden van de Here zal weten. Het is een behoefte om te voelen, te ervaren en te zien als van de ongelovige Thomas, wat de Here moest afkeuren. Bovendien leidt dat zoeken in eigen hart en leven tot onvrede, onzekerheid, tobben en treuren zonder dankbaarheid omdat men zekerheid zoekt bij en in zichzelf in plaats van bij Christus.

(In een Statenbijbel van Pieter Keur van 1879 vond ik tot mijn verrassing in de kanttekeningen bij 2 Korinthe 13 dezelfde uitleg als ik hierboven heb geschreven. Ten overvloede staat er achter dat men daardoor ook de zekerheid van de uitverkiezing kan verkrijgen, kennelijk een concessie aan de kerkleer om verdenking van ketterse leer te voorkomen.)

De totaal verkeerde opvatting van de verzen 2 Kor.13:3-5 heeft nog een zeer betreurenswaardig gevolg. Aangezien honderden (mogelijk velen meer) trouwe kerkgangers mede door die verkeerde uitleg niet kunnen/durven getuigen van dankbaarheid om de verlossing door Jezus Christus, krijgen ongelovigen de indruk dat het geloof in Jezus Christus niet gelukkig maar somber maakt en de christenen doet rondlopen met neergebogen hoofd, angstgevoelens en bekrompen opvattingen. Het gevolg daarvan is een negatief en onaantrekkelijk getuigenis van het Christendom, wat de vijanden van Christus gretig als wapen hanteren.

Val ik hiermede het christelijk geloof of de rechte leer aan? Nee, dat doe ik niet en dat wil ik ook niet. De zaak is, dat wat men in het Jodendom ondervonden heeft en eveneens in de Rooms Katholieke kerk, zich ook in het protestantisme voordoet; namelijk dat het vastleggen en verplicht aanvaarden van door mensen opgestelde rechte leer altijd tot misverstanden lijdt. De Here heeft ons het juiste 'leerboek' gegeven, de Bijbel. Dat boek is waarachtig Gods Woord, van het begin tot het einde de waarheid Gods. Niemand kan dat verbeteren. En als men naast de Bijbel een boek stelt dat de rechte leer zou bevatten, is er altijd het gevaar dat het bewuste boek de plaats gaat innemen die alleen aan de Bijbel toekomt, terwijl er ook, het kan haast niet missen, fouten in voorkomen met alle kwalijke gevolgen daarvan. Daarom:

*Geef ons de Bijbel,
kostbaar Woord des Heren,
aan ons gegeven door Gods Heil' ge Geest
Licht uit de hemel
om aan ons te leren
Wat Gods bedoeling voor ons is geweest.*

*Woorden van mensen
kunnen ons misleiden,
soms veel belovend, maar slechts voor een tijd.
Gods Woord bemoedigt
ook al is er lijden
en spreekt van zegen tot in eeuwigheid.*

~~~~~